

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA PODKARPACKIEGO

Rzeszów, dnia 29 marca 2016 r.

Poz. 1154

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR P-II.4131.2.45.2016 WOJEWODY PODKARPACKIEGO

z dnia 23 marca 2016 r.

Na podstawie art. 85, 86 i 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2015 r. poz. 1515 z późn.zm.) w związku z art.15, art.20 ust.1 i art.28 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym /Dz.U. z 2015r. poz. 199 z późn.zm./ w związku z § 4 pkt 9 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego /Dz.U. Nr 164 poz.1587/.

STWIERDZAM NIEWAŻNOŚĆ

uchwały Rady Miejskiej w Dukli Nr XIX/120/16 z dnia 19 lutego 2016r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Chyrowa, Głojsce, Iwla-2

Uzasadnienie

Uchwałą Nr XIX/120/16 z dnia 19 lutego 2016r. Rada Miejska w Dukli uchwaliła miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego Chyrowa, Głojsce, Iwla-2 .

Analizując niniejszą uchwałę organ nadzoru stwierdził, że uchwalony plan narusza ustalenia obowiązującego Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Miasta i Gminy Dukla w zakresie :

- a) ustalonego przeznaczenia terenów oznaczonych symbolem RM1, wskazanych w studium jako „*tereny zabudowy zagrodowej z dopuszczeniem zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej i usługowej*”, pod zabudowę mieszkaniową jednorodzinną (MN), mieszkaniową jednorodzinną oraz zabudowę usługową nieuciążliwą (MU), - zgodnie z wytycznymi Studium w terenach RM1 dopuszczone zostało wyodrębnienie w ramach ustaleń planów miejscowych terenów o dopuszczonej lokalizacji zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej. Natomiast z ustaleń uchwalonego planu oraz planu obowiązującego poza granicami opracowania przedmiotowej uchwały wynika, że funkcja mieszkaniowa jednorodzinna oraz funkcja usługowa w poszczególnych obszarach stała się funkcją wiodącą,
- b) minimalnej powierzchni działki budowlanej powstałej po podziale, która w Studium dla obszarów RM1 określona została na 1000 m²,
- c) kąta nachylenia głównych połąci dachowych, który w Studium dla zabudowy zagrodowej w obszarach RM2 określony został jako nie mniejszy niż 30°,
- d) wskaźnika powierzchni biologicznie czynnej, który w Studium dla terenów RM1 określony został na nie mniejszy niż 40%,
- e) minimalnej ilości miejsc parkingowych i postojowych określonej w Studium dla terenów usług sportu i rekreacji oznaczonych symbolem US.

Poza tym w ocenie organu nadzoru niewłaściwe i niespójne z rysunkiem planu są ustalenia dotyczące szerokości niektórych dróg publicznych oraz ciągów pieszo-jezdných, określone w § 27 ust 3, oraz

§ 29 ust. 3, gdyż nie odpowiadają one szerokościom, które wyznaczone zostały liniami rozgraniczającymi na załączniku Nr 1 do przedmiotowej uchwały.

Ponadto niektóre z oznaczeń symboli identyfikujących tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania, zamieszczonych na rysunku planu są nieczytelne, ponieważ nakładają się np. na linie rozgraniczające, granice opracowania planu itp., co stanowi naruszenie § 8 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587).

Zdaniem organu nadzoru niewłaściwe oraz niespełniające wymogów § 4 pkt 6 ww. rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, są ustalenia planu odnoszące się do „zachowania istniejącej wysokości budynku” (§ 11 ust. 5 pkt 5, § 13 ust. 4 pkt 6 itp.), „kontynuacji istniejącej formy dachu” (§ 11 ust. 5 pkt 8, § 13 ust. 4 pkt 9 itp.).

Nieprawidłowe, a także wykraczające poza obowiązkowy i dopuszczalny zakres ustaleń planu miejscowego, określony w art. 15 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym są:

- 1) zapisy § 7 pkt 2, gdyż ustalają procedury, obowiązek wykonania odrębnych opracowań - dokumentacji geotechnicznych, co w określonych sytuacjach regulują obowiązujące przepisy odrębne,
- 2) zapisy § 21 ust. 3 pkt 1 i 2, § 22 ust. 3 pkt 1 i 2, itp., ponieważ ustalają zakaz wykonywania czynności, które na podstawie i w granicach podjętej przez radę gminy przedmiotowej uchwały, nie będzie mógł być egzekwowany.

W tym miejscu wymaga zaznaczenia, że jedną z podstawowych zasad sporządzania miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego jest przestrzeganie zgodności treści tego planu ze studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego. Obowiązek zgodności postanowień planu z ustaleniami studium wynika wprost z art. 15 ust. 1 i art. 20 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Zgodnie z poglądem NSA wyrażonym w wyroku z dnia 12.06.2014r. Sygn.akt II OSK 66/13 (...) zgodność między treścią studium, a treścią planu miejscowego winno się postrzegać jako kontynuację identyczności zasad zagospodarowania terenu ustalanych ogólnie w studium i podlegających sprecyzowaniu w planie miejscowym. Plan miejscowy ma jedynie doprecyzować te zasady i to w taki sposób, aby nie doprowadzić do ich zmiany lub modyfikacji. Chodzi o to, aby granice poszczególnych terenów określone w studium i później przyjęte w planie zagospodarowania przestrzennego, miały być jak najbardziej ze sobą zbieżne.

Ponadto oceniając niniejszą uchwałę organ nadzoru zauważył, iż :

- 1) brak jest spójności pomiędzy ustaleniami obowiązującymi, zamieszczonymi na rysunku planu i w treści uchwały w zakresie:
 - a) określenia przeznaczenia terenów rolnych – niewłaściwe, zbędne jest zawarte na rysunku doprecyzowanie „bez prawa nowej zabudowy”, ponieważ wynika ono wprost z ustalonego przeznaczenia,
 - b) oznaczenia drogi publicznej KDGP – takiego symbolu nie ma na rysunku planu, nie występuje również w treści uchwały;
- 2) zapisy § 3 pkt 10 uchwały są niewłaściwe, niezgodne z § 147 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. z 2016 r. poz. 283), ponieważ definiują „obszar szczególnego zagrożenia powodzią”, który został określony w art. 9 ust. 1 pkt 6c ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (Dz. U. z 2015 r. poz. 469 z późn. zm.), poza tym ww. definicja jest niespójna z definicją zawartą w wyż. cyt. przepisach prawa;
- 3) ustalenie planu zawarte w § 6 pkt 5 uchwały, odnoszące ustalony obowiązek stosowania do celów grzewczych i technologicznych systemów „opartych na najlepszych, dostępnych technikach”, jest niewłaściwe dla przepisu prawa jakim jest plan miejscowy, gdyż będzie budziło trudności interpretacyjne przy jego stosowaniu;
- 4) ustalenia planu dopuszczające lokalizację niewyznaczonych na rysunku planu dróg wewnętrznych (np. § 9 pkt 2, § 11 ust. 2 pkt 4 itp.), są niewłaściwe, nie spełniają wymogów dotyczących zasad rozbudowy i budowy systemów komunikacji, o których mowa w art. 15 ww. ustawy z dnia 27 marca 2003 r.

o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2015 r. poz. 199 z póź. zm.) oraz § 4 pkt 9 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587). Drogi wewnętrzne, zgodnie z załącznikiem nr 1 do ww. rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, stanowią odrębny sposób przeznaczenia terenu, oznaczony symbolem KDW i kolorem jasnoszarym. Stąd też droga wewnętrzna, traktowana jako odmienny, różny rodzaj przeznaczenia terenu musi spełniać wymogi określone w art. 15 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, a więc mieć właściwe oznaczenia barwne, odpowiednie dla tego terenu ustalenia, a także stanowić wyodrębnione liniami rozgraniczającymi osobne przeznaczenie terenu. Takie stanowisko zaprezentował również NSA w wyroku z 25 czerwca 2013 r. II OSK 2836/12 uznając, iż (...) *tereny lokalizacji dróg wewnętrznych z uwagi na ich przeznaczenie i odmienne zasady zagospodarowania powinny być wskazane w części graficznej planu oraz zostać wydzielone stałą i niepodlegającą przesunięciom linią rozgraniczającą*;

- 5) ustalenia § 11 ust. 4 pkt 2, § 12 ust. 3 pkt 2 itp., odnoszą się do przepisu § 5 pkt 5, który nie występuje w przedmiotowej uchwale,
- 6) nieprawidłowe są zapisy § 11 ust. 4 pkt 7, § 12 ust. 4 pkt 7 itp. uchwały, gdyż ustalono w nich obowiązek utrzymania określonych w przepisach odrębnych dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku jak dla terenów przeznaczonych odpowiednio pod zabudowę mieszkaniową jednorodzinną i zagrodową. Tymczasem zgodnie z aktualnym brzmieniem przepisu art. 114 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo Ochrony Środowiska, przy sporządzaniu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nie ustala się dopuszczalnych poziomów hałasu, natomiast (w ustaleniach planu i przeznaczeniu terenu) uwzględnia się wskazane w ustawie tereny faktycznie zagospodarowane, dla których określono w przepisach prawa maksymalny poziom hałasu;
- 7) brak jest przepisów normujących zapisy uchwały Nr XXX/199/05 Rady Miejskiej w Dukli z dnia 11 marca 2005 r., w sprawie uchwalenia miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego gminy Dukla, w kontekście utraty mocy obowiązującej części jej ustaleń; obowiązek przedmiotowych regulacji wynika z § 39 oraz § 83 pkt 2 ww. rozporządzenia w sprawie „Zasad techniki prawodawczej”.

Mając na uwadze powyższe uchybienia organ nadzoru stwierdził, że podejmując przedmiotową uchwałę Rada Miejska w Dukli naruszyła w sposób istotny przepisy art.15 i art.20 ust.1 w związku z art.28 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym /Dz. U. z 2015r. poz.199 z późn.zm./ oraz postanowienia § 4 pkt 9 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego /Dz.U. Nr 164 poz.1587/. Przyjęcie bowiem ustaleń niezgodnych z treścią studium należy uznać za działania naruszające w sposób istotny zasady sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a tym samym powodujące jego nieważność.

Zgodnie zaś z brzmieniem art.28 ust.1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym istotne naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub w części. Wobec wagi wskazanych wyżej naruszeń przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu, które organ nadzoru uznał za istotne, stwierdzenie w całości nieważności przedmiotowej uchwały jest całkowicie uzasadnione.

W związku z powyższym należało wyeliminować z obiegu prawnego niniejszą uchwałę w wyniku stwierdzenia jej nieważności.

Na rozstrzygnięcie nadzorcze przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie ul. Kraszewskiego 4A za pośrednictwem Wojewody Podkarpackiego w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia.

WOJEWODA PODKARPACKI

Ewa Leniart